

Το σπίτι του δασκάλου

[...]

Ήταν απόγευμα και ο άντρας μου έλειπε από το σπίτι μας, όταν μια γειτόνισσα ήρθε στο παραθύρι και μου ξεφούρνισε τα μαντάτα. «Έρχονται» μου φώναξε με ανησυχία «Έρχονται να σας το πάρουνε το σπίτι». Τρομαγμένη και δίχως λόγια έτρεξα να κλειδαμπαρώσω τις πόρτες, να ασφαλίσω τα παραθυρόφυλλα με όση δύναμη είχε απομείνει στο ταλαιπωρημένο μου κορμί.

Καθώς περίμενα κύρος ιδρώτας έλουζε το πρόσωπό μου και πριν προλάβει να στάξει από το σώμα μου πάγωνε, όπως πάγωνε και η καρδιά μου από φόβο για το μέλλον των παιδιών μου. Ξάφνου η πόρτα χτύπησε! Τα παιδιά χαμογελαστά πλησίασαν για να δουν ποιος ήταν. Σηκώθηκα κι εγώ με το σώμα μου βαρύ και πλησίασα διστακτικά την πόρτα έχοντας πλέον καταλάβει πως δεν έχει νόημα να κρύβομαι και έπρεπε να την ανοίξω. Η πόρτα χτύπησε δεύτερη φορά μα ο ήχος της αλλιώς, πιο επιβλητικός και απειλητικός κουδούνισε στα αυτιά μου. Ένωθα τα πόδια μου σιγά σιγά να με εγκαταλείπουν. Προσπαθούσα να σηκώσω τα χέρια και να πιάσω το χερούλι μα το μουδιασμένο μου σώμα δεν με υπάκουε πια. Ο τρίτος χτύπος δεν άργησε να ακολουθήσει και να ρίξει χάμω την πόρτα.

Ήταν ο ιδιοκτήτης με τα παιδιά του και τον κλητήρα. Τριγύρω μου τα μικρά αχτένιστα κεφαλάκια σώπασαν, χλώμιασαν σαν αντιλήφθηκαν τι συνέβαινε. Εγώ ασάλευτη είχα μείνει εκεί να τους κοιτάζω με πόνο, μα δεν υπήρχε ελπίδα πια. Με όση δύναμη μου είχε απομείνει και δάκρυα στα μάτια βοήθησα να μεταφέρουμε το κρεβάτι, μερικά σκαμνιά και ό, τι άλλο μας είχε απομείνει τα τελευταία χρόνια μέσα στη φτώχεια στην οποία ζούσαμε. Στοίβαξα τα ρούχα των παιδιών και τα προικιά μας και προσπάθησα να φανώ δυνατή. Ένας κόμπος έσφιγγε το στομάχι μου καθώς έβλεπα τα πράγματά μας στον δρόμο και τα μικρά αυτά αθώα πλασματάκια να στέκονται δίπλα σαν δεύτερος σωρός. Ο κόσμος ολοένα και μαζευόταν τριγύρω και κοιτούσε. Τι ντροπή θεέ μου! Τι ντροπή! Όταν αντίκρισα τον ιδιοκτήτη του σπιτιού να φωνάζει τον μαραγκό να αναστηλώσουν την πόρτα και ύστερα να κλειδώνουν και να φεύγουν ένωσα ένα σφίξιμο στην καρδιά μου και παρέμεινα ανήμπορη χωρίς να σκέφτομαι το παραμικρό.

Θέμις Σκάρπα